Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (andra avdelningen)

den 10 mars 2016*

”Begäran om förhandsavgörande — Område med frihet, säkerhet och rättvisa — Civilrättsligt samarbete — Europeiskt betalningsföreläggande — Förordning (EG) nr 1896/2006 — Artiklarna 17 och 20 — Skyldigheter som åligger den domstol som har att utse en territoriellt behörig domstol för det tvistemål som uppkommit till följd av att svaranden bestritt ett europeiskt betalningsföreläggande — Behörigheten hos domstolarna i ursprungsmedlemsstaten för det europeiska betalningsföreläggandet — Förordning (EG) nr 44/2001 — Fordran avseende kompensation med anledning av försenade flygningar i enlighet med förordning (EG) nr 261/2004”

I mål C-94/14

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Kúria (Högsta domstolen, Ungern) genom beslut av den 27 februari 2014, som inkom till domstolen samma dag, i målet

Flight Refund Ltd

mot

Deutsche Lufthansa AG,

meddelar

DOMSTOLEN (andra avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden M. Ilešič (referent) samt domarna C. Toader, A. Rosas, A. Prechal och E. Jarašiūnas,

generaladvokat: E. Sharpston,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

— Ungerns regering, genom M. Z. Fehér och G. Szima, båda i egenskap av ombud,

— Tysklands regering, genom T. Henze och J. Kemper, båda i egenskap av ombud,

— Europeiska kommissionen, genom A.-M. Rouchaud-Joët, A. Sipos och M. Wilderspin, samtliga i egenskap av ombud,

* Rättegångsspråk: ungerska.

och efter att den 22 oktober 2015 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1896/2006 av den 12 december 2006 om införande av ett europeiskt betalningsföreläggande (EUT L 399, 2006, s. 1).

2 Begäran har framställts i ett mål mellan Flight Refund Ltd (nedan kallat Flight Refund), ett bolag med hemvist i Förenade kungariket, och Deutsche Lufthansa AG (nedan kallat Deutsche Lufthansa), ett bolag med hemvist i Tyskland. Målet rör en fordran på kompensation med anledning av en försenad flygning.

Tillämpliga bestämmelser

Internationell rätt

3 Konventionen om vissa enhetliga regler för internationella lufttransporter, som ingicks i Montreal den 28 maj 1999, undertecknades av Europeiska gemenskapen den 9 december 1999 och godkändes på gemenskapens vägnar genom rådets beslut 2001/539/EG av den 5 april 2001 (EGT L 194, 2001, s. 38) (nedan kallad Montrealkonventionen).

4 Artikel 19 i Montrealkonventionen, som har rubriken ”Försening”, har följande lydelse:

”Transportören ansvarar för skador till följd av försening vid lufttransporter av passagerare, bagage och gods. Transportören ansvarar dock inte för sådana skador om transportören visar att denne och dennes anställda eller uppdragstagare har vidtagit alla de åtgärder som rimligen kan begäras för att undvika skadorna eller att det var omöjligt att vidta sådana åtgärder.”

5 I artikel 33.1 i konventionen anges följande:

”Talan om ersättning skall väckas inom något av de fördragsslutande staternas territorier. Käranden får välja att väcka talan antingen vid domstolen i den ort där transportören har sitt hemvist, där transportörens huvudkontor ligger eller där det kontor ligger, genom vilket avtalet slutits, eller också vid domstolen på destinationsorten.”

Unionsrätt

Förordning (EG) nr 261/2004

6 Artikel 5 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 261/2004 av den 11 februari 2004 om fastställande av gemensamma regler om kompensation och assistans till passagerare vid nekad ombordstigning och inställda eller kraftigt försenade flygningar och om upphävande av förordning (EEG) nr 295/91 (EUT L 46, 2004, s. 1) har rubriken ”Inställd flygning”. I artikel 5.1 c föreskrivs att de berörda passagerna vid inställd flygning i princip ska ha rätt till kompensation i enlighet med artikel 7 i förordningen av det lufttrafikföretag som utför flygningen.

7 I artikel 6 i förordningen, som har rubriken ”Försening”, föreskrivs vissa skyldigheter för det lufttrafikföretag som utför flygningen, vad gäller assistans till passagerarna när flygningen är försenad.

8 Artikel 7 i förordning nr 261/2004 har rubriken ”Rätt till kompensation”. I artikel 7.1 c föreskrivs att vid hänvisning till denna artikel ska passagerare få kompensation som uppgår till 600 euro för alla flygningar på mer än 3500 kilometer.

Förordning nr 1896/2006

9 Skäl 8 i förordning nr 1896/2006 har följande lydelse:

”De hinder för tillgången till en effektiv rättslig prövning i gränsöverskridande fall … innebär att det krävs gemenskapslagstiftning som garanterar lika villkor för borgenärer och gäldenärer i hela Europeiska unionen.”

10 Skäl 10 i förordningen har följande lydelse:

”Det förfarande som införs genom denna förordning bör utgöra ett kompletterande och valfritt medel för sökanden, som behåller rätten att använda sig av förfaranden enligt nationell lagstiftning. Förordningen varken ersätter eller harmoniserar därför de befintliga mekanismerna enligt nationell lagstiftning för indrivning av obestridda fordringar.”

11 Skäl 24 i förordningen har följande lydelse:

”Ett bestridande som har lämnats in inom tidsfristen bör leda till att det europeiska förfarandet för betalningsföreläggande avslutas och att ärendet automatiskt övergår till ett ordinarie civilrättsligt förfarande, om inte sökanden uttryckligen har begärt att förfarandet i så fall skall avslutas. Med avseende på tillämpningen av denna förordning bör begreppet ’ordinarie civilrättsligt förfarande’ inte nödvändigtvis tolkas enligt nationell lagstiftning.”

12 Artikel 1 i förordning nr 1896/2006 har följande lydelse:

”1. Syftet med denna förordning är att

a) förenkla, påskynda och sänka kostnaderna för förfaranden i gränsöverskridande fall som rör obestridda penningfordringar genom att införa ett förfarande för europeiskt betalningsföreläggande.

…

2. Denna förordning skall inte hindra en sökande från att driva in en sådan fordran som avses i artikel 4 genom att använda något annat förfarande som finns tillgängligt enligt lagstiftningen i en medlemsstat eller enligt [unions]rätten.”

13 Enligt artikel 2.1 i förordning nr 1896/2006 anges förordningens tillämpningsområde på följande sätt:

”Denna förordning skall tillämpas på privaträttens område i gränsöverskridande fall, oberoende av vilket slag av domstol det är fråga om. Den omfattar i synnerhet inte skattefrågor, tullfrågor och förvaltningsrättsliga frågor eller statens ansvar för handlingar och underlåtenhet vid utövandet av statens myndighet (’acta iure imperii’).”

14 Enligt artikel 5.1 i nämnda förordning definieras ”ursprungsmedlemsstat” som ”den medlemsstat där ett europeiskt betalningsföreläggande utfärdas”.

15 Enligt artikel 6.1 i förordning nr 1896/2006 ska vid tillämpningen av denna förordning domstols behörighet fastställas i enlighet med tillämpliga unionsrättsliga bestämmelser på området, särskilt rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (EGT L 12, 2001, s. 1).

16 I artikel 7.2 f i förordning nr 1896/2006 föreskrivs att en ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande ska ange grunden för domstolens behörighet.

17 I artikel 16.1–16.3 i förordningen föreskrivs följande:

”1. Svaranden kan lämna in ett bestridande av det europeiska betalningsföreläggandet vid ursprungsdomstolen genom att använda standardformulär F, som återges i bilaga VI och som denne skall erhålla samtidigt med det europeiska betalningsföreläggandet.

2. Bestridandet skall sändas inom 30 dagar från det att svaranden delgivits föreläggandet.

3. Svaranden skall i bestridandet ange att han bestrider den aktuella fordran utan att behöva ange skälen för detta.”

18 Artikel 17 i förordningen har rubriken ”Verkan av inlämnande av bestridande”. I artikel 17.1 och 17.2 anges följande:

”1. Om ett bestridande lämnas in inom den tidsfrist som anges i artikel 16.2 skall förfarandet gå vidare vid de behöriga domstolarna i ursprungsmedlemsstaten i enlighet med reglerna för ordinarie civilrättsliga förfaranden, såvida inte sökanden uttryckligen begärt att förfarandet i så fall skall avbrytas.

…

2. Övergången till ett ordinarie civilrättsligt förfarande i den mening som avses i punkt 1 skall regleras av lagstiftningen i ursprungsmedlemsstaten.”

19 Artikel 18.1 i samma förordning har följande lydelse:

”Om inget bestridande har inkommit till ursprungsdomstolen inom den tidsgräns som fastställs i artikel 16.2, och med beaktande av skälig tid för bestridandet att komma fram, skall ursprungsdomstolen med användning av standardformulär G, som återges i bilaga VII, utan dröjsmål förklara det europeiska betalningsförläggandet verkställbart. Domstolen skall kontrollera delgivningsdatumet.”

20 I artikel 20 i förordning nr 1896/2006 föreskrivs en ”förnyad prövning i undantagsfall”. I artikel 20.2 anges särskilt följande: ”Svaranden skall efter utgången av den tidsfrist som föreskrivs i artikel 16.2 … ha rätt att ansöka om förnyad prövning av det europeiska betalningsföreläggandet vid den behöriga domstolen i ursprungsmedlemsstaten, när det är uppenbart att betalningsföreläggandet har utfärdats felaktigt med avseende på de villkor som fastställs i denna förordning, eller på grund av andra exceptionella omständigheter.” Om domstolen beslutar att en förnyad prövning är motiverad ska det europeiska betalningsföreläggandet enligt artikel 20.3 i förordningen förlora sin giltighet. I motsatt fall ska betalningsföreläggandet ha fortsatt rättsverkan.

21 I artikel 26 i förordningen, med rubriken ”Förhållande till nationell processlagstiftning”, föreskrivs följande:

”Alla processrättsliga frågor som inte tas upp särskilt i denna förordning skall regleras enligt nationell lagstiftning.”

Förordning nr 44/2001

22 Behörighetsreglerna i förordning nr 44/2001 återfinns i kapitel II i förordningen, som består av artiklarna 2–31. I artikel 24 i förordningen, som ingår i avsnitt 7 i kapitel II, med rubriken ”Avtal om domstols behörighet”, föreskrivs följande:

”Utöver den behörighet som en domstol i en medlemsstat har enligt andra bestämmelser i denna förordning, är domstolen behörig om svaranden går i svaromål inför denna. Detta gäller dock inte om svaranden gick i svaromål för att bestrida domstolens behörighet eller om en annan domstol har exklusiv behörighet enligt artikel 22.”

Ungersk rätt

Civilprocesslagen

23 I 1952 års lag nr III om civilprocess (a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény,) (nedan kallad civilprocesslagen) återfinns bestämmelser om domstols behörighet.

24 I 45 § i civilprocesslagen föreskrivs följande:

”1. Vid en behörighetskonflikt i materiellt eller territoriellt hänseende till följd av slutliga avgöranden samt i de fall då det inte kan fastställas vilken domstol som är territoriellt behörig, eller då denna domstol, till följd av jäv inte kan avgöra ärendet, ska behörig domstol utses i följande prioritetsordning.

2. Som behörig domstol ska utses:

…

c) i andra fall än de som avses i a) och b), Kúria [(Högsta domstolen)].”

2009 års lag nr L om betalningsföreläggande

25 Enligt 59 § 1 i 2009 års lag nr L om betalningsföreläggande (a fizetési meghagyásos eljárásról szóló 2009. évi L. törvény) har notarier behörighet att utfärda ett europeiskt betalningsföreläggande i enlighet med förordning nr 1896/2006.

26 Enligt 38 § 1 i samma lag ska notarien vid bestridande av ett betalningsföreläggande överlämna akten till den domstol som sökanden utsett i ansökan om betalningsföreläggande.

27 Enligt 38 § 3 i samma lag ska notarien, om någon sådan domstol inte utsetts av sökanden, överlämna akten till den domstol som har materiell och territoriell behörighet enligt 29, 30 och 40 §§ i civilprocesslagen.

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

28 Det framgår av beslutet om hänskjutande att en passagerare genom avtal överlåtit sina rättigheter till kompensation med anledning av en försenad flygning till Flight Refund, ett bolag som är specialiserat på detta slag av fordringar. Detta bolag ansökte hos en ungersk notarie om ett europeiskt betalningsföreläggande mot Deutsche Lufthansa. Flight Refund motiverade sin ansökan, som avser ett kapitalbelopp på 600 euro, med att bolaget till följd av överlåtelsen av fordran hade rätt att kräva

gottgörelse av Deutsche Lufthansa med anledning av att flygning nr LH 7626, enligt uppgifter som lämnats till notarien, var försenad med mer än tre timmar mellan flygplatserna Newark (Förenta staterna) och London Heathrow (Förenade kungariket).

29 Nämnda notarie beviljade ansökan och utfärdade ett betalningsföreläggande mot Deutsche Lufthansa utan att ha fastställt var avtalet ingåtts, var det skulle verkställas, var den skadegrundande händelsen ägt rum, var det lufttrafikföretag med vilket avtalet ingåtts har sitt säte, eller den berörda flygningens destination. Samme notarie ansåg sig behörig att utfärda betalningsföreläggandet med stöd av artikel 33 i Montrealkonventionen, med motiveringen att Ungern är part i denna konvention.

30 Deutsche Lufthansa bestred betalningsföreläggandet och gjorde gällande att bolaget inte trafikerar den flyglinje som Flight Refund hänvisat till i sin ansökan om betalningsföreläggande, utan det lufttrafikföretag som utför flygningar på nämnda sträcka är, enligt Deutsche Lufthansa, flygbolaget United Airlines, Inc.

31 Sedan Flight Refunds ombud på uppmaning av notarien uppgett sig inte kunna utse behörig nationell domstol efter det att förfarandet om ett europeiskt betalningsföreläggande övergått till ett tvistemålsförfarande, vände sig notarien till Kúria (Högsta domstolen) för att denna domstol skulle utse den territoriellt behöriga domstolen, eftersom notarien på grundval av tillämpliga bestämmelser i civilprocesslagen och mot bakgrund av tillgängliga uppgifter inte kunde fastställa behörig domstol.

32 Den hänskjutande domstolen beslutade att vilandeförklara målet och att ställa fem frågor till EU-domstolen om tolkningen av flera bestämmelser i Montrealkonventionen, förordning nr 44/2001 och förordning nr 1896/2006. Begäran om förhandsavgörande inkom till EU-domstolen den 27 februari 2014.

33 Den 26 september 2014 meddelade Flight Refund EU-domstolen att bolaget genom skrivelse av den 5 mars 2014 upplyst den hänskjutande domstolen om att fordran grundades på förordning nr 261/2004 och inte på bestämmelserna i Montrealkonventionen. I syfte att erhålla ytterligare förtydliganden från den hänskjutande domstolen beslutade EU-domstolen den 21 oktober 2014, i enlighet med artikel 101.1 i EU-domstolens rättegångsregler, att begära klarlägganden från den hänskjutande domstolen.

34 Den hänskjutande domstolen bekräftade i sitt svar, som inkom till EU-domstolen den 26 november 2014, att Flight Refund hade åberopat artiklarna 6 och 7 i förordning nr 261/2004, och inte bestämmelserna i Montrealkonventionen, som rättslig grund för fordran. Den hänskjutande domstolen återkallade följaktligen tre av de fem tolkningsfrågorna och omformulerade en av de båda kvarvarande frågorna.

35 Den hänskjutande domstolen påpekade vidare att den inte har tillgång till andra uppgifter om den aktuella flygningen än de som finns i beslutet om hänskjutande. Den hänskjutande domstolen underströk att den, i ett förfarande som rör utseende av territoriellt behörig domstol, enligt nationell rätt inte kan efterfråga ytterligare uppgifter om sakfrågan i målet.

36 Dessutom uttryckte den hänskjutande domstolen tvivel vad gäller vilka regler för internationell behörighet som är tillämpliga avseende en ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande som ingetts för att göra gällande en fordran som har sin grund i förordning nr 261/2004. Den hänskjutande domstolen anser att den notarie som utfärdat det europeiska betalningsföreläggandet har åsidosatt artikel 6 i förordning nr 1896/2006, enligt vilken notarien borde ha prövat frågan om de ungerska domstolarnas behörighet på grundval av förordning nr 44/2001.

37 Den hänskjutande domstolen söker därmed få klarhet i huruvida reglerna i Montrealkonventionen, i förordning nr 44/2001 eller andra behörighetsregler, såsom i artikel 17.1 i förordning nr 1896/2006, är tillämpliga i det aktuella fallet. Enligt sistnämnda bestämmelse ska förfarandet, om svaranden bestrider

ett europeiskt betalningsföreläggande, gå vidare vid de behöriga domstolarna i ursprungsmedlemsstaten. Enligt den hänskjutande domstolen framstår det även som oklart vilka följder som ett konstaterande att de ungerska domstolarna har internationell behörighet, eller ej, skulle kunna få.

38 Under dessa förhållanden beslutade Kúria (Högsta domstolen) att ställa följande tolkningsfrågor till EU-domstolen:

”1. Kan ett europeiskt betalningsföreläggande som har utfärdats i strid med syftet med förordning [nr 1896/2006] eller av en myndighet som inte har internationell behörighet bli föremål för en förnyad prövning ex officio? Eller måste det tvistemål som följer på inlämnandet av ett bestridande, när behörighet saknas, avbrytas ex officio eller på begäran?

2. Om ungersk domstol är behörig att pröva målet, ska den tillämpliga behörighetsregeln tolkas så, att Kúria [(Högsta domstolen)], som har att utse behörig domstol, åtminstone ska utse en domstol som trots att den enligt medlemsstatens processrätt saknar materiell och territoriell behörighet är skyldig att i sak pröva omständigheterna i det tvistemål som uppkommit till följd av bestridandet?

Prövning av tolkningsfrågorna

Huruvida tolkningsfrågorna kan tas upp till sakprövning

39 Den tyska regeringen anser att begäran om förhandsavgörande inte kan tas upp till sakprövning. Den tyska regeringen har härvidlag hävdat att det framgår av Flight Refunds webbplats, besökt den 9 juni 2014, att bolaget på obestämd tid upphört med att använda sin webbplats och att det samtidigt förklarat samtliga pågående förfaranden om indrivning vilande. Av dessa skäl har den tyska regeringen föreslagit att EU-domstolen ska begära upplysningar från den hänskjutande domstolen om handläggningen av det vid denna domstol pågående förfarandet.

40 Enligt fast rättspraxis presumeras nationella domstolars frågor om tolkningen av unionsrätten vara relevanta. Dessa frågor ställs mot bakgrund av den beskrivning av omständigheterna i målet och tillämplig lagstiftning som den nationella domstolen på eget ansvar har lämnat och vars riktighet det inte ankommer på EU-domstolen att pröva (dom Fish Legal och Shirley, C-279/12, EU:C:2013:853, punkt 30, samt dom Verder LabTec, C-657/13, EU:C:2015:331, punkt 29).

41 Vad gäller den invändning om rättegångshinder som den tyska regeringen har framställt, konstaterar emellertid EU-domstolen följande. Den hänskjutande domstolen har i sitt svar på EU-domstolens begäran om klarlägganden bekräftat att målet om utseende av den domstol som är territoriellt behörig att pröva tvistemålet till följd av svarandens bestridande av det europeiska betalningsföreläggandet fortfarande pågick vid den hänskjutande domstolen. Det finns således ingenting i handlingarna i målet som kullkastar presumtionen om att tolkningsfrågorna är relevanta.

42 Begäran om förhandsavgörande kan följaktligen upptas till sakprövning.

Prövning i sak

43 EU-domstolen ska, innan den prövar tolkningsfrågorna, erinra om att den hänskjutande domstolen i sitt svar på EU-domstolens begäran om klarlägganden har uttryckt tvivel om vilka bestämmelser som ska tillämpas vid prövningen av huruvida en medlemsstats domstolar har internationell behörighet att pröva tvistemålet avseende den fordran som ligger till grund för betalningsföreläggandet, vilket svaranden bestritt, under sådana omständigheter som de som är aktuella i det nationella målet och

som innebär att fordringsägaren har åberopat artiklarna 6 och 7 i förordning nr 261/2004 som rättslig grund för sin fordran. Den hänskjutande domstolen ställer sig närmare bestämt frågan huruvida de tillämpliga bestämmelserna utgörs av bestämmelserna om internationell behörighet i artikel 33 i Montrealkonventionen eller bestämmelserna i förordning nr 44/2001.

44 Den hänskjutande domstolen söker vidare förtydliganden vad gäller räckvidden av artikel 17.1 i förordning nr 1896/2006. Den hänskjutande domstolen vill särskilt få klarhet i huruvida denna bestämmelse kan tolkas så, att den utgör en behörighetsregel till förmån för domstolarna i ursprungsmedlemsstaten i den mening som avses i artikel 5 led 1 i förordningen, oberoende av bestämmelserna i förordning nr 44/2001.

45 Enligt fast rättspraxis är rätten för passagerare till en schabloniserad och enhetlig kompensation vid en försenad flygning enligt artiklarna 5–7 i förordning nr 261/2004, vilken Flight Refund har åberopat, oberoende av sådant skadestånd som kan utgå enligt artikel 19 i Montrealkonventionen (se, för ett liknande resonemang, dom Rehder, C-204/08, EU:C:2009:439, punkt 27, samt dom Nelson m.fl., C-581/10 och C-629/10, EU:C:2012:657, punkterna 46, 49 och 55).

46 Eftersom de rättigheter som grundas på bestämmelserna i förordning nr 261/2004 respektive på bestämmelserna i Montrealkonventionen hör till olika rättsliga system, kan således reglerna om internationell behörighet i denna konvention inte äga tillämpning på ansökningar som gjorts enbart med stöd av förordning nr 261/2004, varvid de sistnämnda ansökningarna ska prövas mot bakgrund av förordning nr 44/2001 (se, för ett liknande resonemang, dom Rehder, C-204/08, EU:C:2009:439, punkterna 27 och 28).

47 Vad vidare gäller det antagande som den hänskjutande domstolen anfört och som anges i punkt 44 i förevarande dom, har EU-domstolen slagit fast följande. Svarandens bestridande av ett europeiskt betalningsföreläggande, vars följder regleras i artikel 17.1 i förordning nr 1896/2006, kan inte anses innebära att svaranden gått med på att ursprungsmedlemsstatens domstolar är behöriga i den mening som avses i artikel 24 i förordning nr 44/2001. Ett sådant bestridande kan således inte, även om det innehåller rättsliga grunder avseende sakfrågan, anses innebära att svaranden godtagit att domstolarna i denna medlemsstat är behöriga att pröva tvistemålet avseende den fordran som bestritts (se, för ett liknande resonemang, dom Goldbet Sportwetten, C-144/12, EU:C:2013:393, punkterna 38, 41 och 43).

48 Mot denna bakgrund ska det konstateras att den hänskjutande domstolen har ställt tolkningsfrågorna, vilka ska prövas tillsammans, för att få klarhet i vilka befogenheter och skyldigheter en domstol som den hänskjutande domstolen har enligt unionsrätten, särskilt enligt förordning nr 1896/2006, när det vid denna domstol har anhängiggjorts ett förfarande om utseende av territoriellt behörig domstol i den medlemsstat där ett europeiskt betalningsföreläggande har utfärdats, och som har att pröva frågan huruvida domstolarna i denna medlemsstat är internationellt behöriga att pröva tvistemålet avseende den fordran som ligger till grund för nämnda betalningsföreläggande, vilket svaranden inom föreskriven frist har bestritt.

49 Syftet med förordning nr 1896/2006 i enlighet med artikel 1.1 a är bland annat att förenkla, påskynda och sänka kostnaderna för förfaranden i gränsöverskridande fall som rör obestridda penningfordringar genom att införa ett förfarande för europeiskt betalningsföreläggande. Denna förordning ska, enligt artikel 2.1 i förordningen, tillämpas på privaträttens område i gränsöverskridande fall, oberoende av vilket slags domstol det är fråga om.

50 Det särskilda förfarande som anges i förordning nr 1896/2006 och de mål som denna förordning har kan emellertid inte äga tillämpning när den fordran som ligger till grund för betalningsföreläggandet har bestritts på det sätt som föreskrivs i artikel 16 i denna förordning (se, för ett liknande resonemang, dom eco cosmetics och Raiffeisenbank St. Georgen, C-119/13 och C-120/13, EU:C:2014:2144, punkt 39, samt dom Goldbet Sportwetten, C-144/12, EU:C:2013:393, punkterna 31 och 42).

51 Det är i förevarande fall utrett att svaranden har bestritt det europeiska betalningsföreläggande som utfärdats mot svaranden inom den i artikel 16.2 i förordning nr 1896/2006 föreskrivna fristen. Eftersom artikel 17.1 i förordningen är den enda bestämmelse i förordningen som reglerar följderna av ett sådant bestridande, ska det prövas huruvida denna bestämmelse gör det möjligt att fastställa vilka befogenheter och skyldigheter en domstol som den hänskjutande domstolen har under de i det nationella målet aktuella omständigheterna, mot bakgrund av såväl bestämmelsens ordalydelse som förordningens systematik.

52 I artikel 17.1 i förordning nr 1896/2006 anges enligt dess lydelse endast att om ett bestridande lämnas in av svaranden inom den föreskrivna tidsfristen ska förfarandet automatiskt gå vidare vid de behöriga domstolarna i ursprungsmedlemsstaten i enlighet med reglerna för ordinarie civilrättsliga förfaranden, såvida inte sökanden uttryckligen begärt att förfarandet i så fall ska avbrytas.

53 Vad gäller systematiken i förordning nr 1896/2006, framgår det av skälen 8 och 10 jämförda med artikel 26 att förordningen inför ett europeiskt betalningsföreläggande som utgör ett kompletterande och valfritt medel för sökanden, utan att förordningen ersätter eller harmoniserar mekanismerna enligt nationell lagstiftning för indrivning av obestridda fordringar. Genom förordning nr 1896/2006 införs nämligen ett enhetligt system för indrivning, som garanterar lika villkor för borgenärer och gäldenärer i hela unionen, samtidigt som alla processrättsliga frågor som inte uttryckligen tas upp i förordningen ska regleras enligt medlemsstaternas nationella processrätt.

54 Eftersom det framgår av systematiken i förordning nr 1896/2006 att den inte har till syfte att harmonisera processrätten i medlemsstaterna, och mot bakgrund av den begränsade räckvidden av artikel 17.1 i förordningen, såsom den preciseras i punkt 52 i förevarande dom, ska nämnda bestämmelse, då det däri föreskrivs att förfarandet vid svarandens bestridande automatiskt ska gå vidare i enlighet med reglerna för ordinarie civilrättsliga förfaranden, tolkas på så sätt att bestämmelsen inte innehåller några särskilda krav på vid vilken kategori av domstolar som förfarandet ska gå vidare eller vilka regler som ska tillämpas av en sådan domstol.

55 Härav följer att kraven i artikel 17.1 i förordning nr 1896/2006 i princip är uppfyllda när förfarandet vid svarandens bestridande går vidare vid en sådan domstol som den hänskjutande domstolen, vilken under sådana omständigheter som de som är aktuella i det nationella målet prövar huruvida domstolarna i ursprungsmedlemsstaten är internationellt behöriga att pröva tvistemålet avseende den bestridda fordran, med tillämpning av bestämmelserna i förordning nr 44/2001.

56 Såsom generaladvokaten har angett i punkt 72 i sitt förslag till avgörande, gör varken artikel 17.1 i förordning nr 1896/2006 eller någon annan bestämmelse i förordningen det möjligt att identifiera vilka befogenheter och skyldigheter en domstol som den hänskjutande domstolen har under sådana omständigheter som är aktuella i det nationella målet. Då det i förordning nr 1896/2006 saknas en uttrycklig bestämmelse avseende denna processrättsliga fråga, ska den i enlighet med artikel 26 i förordningen regleras enligt nationell rätt.

57 Eftersom det dessutom framgår av begäran om förhandsavgörande att den hänskjutande domstolen ska pröva huruvida domstolarna i ursprungsmedlemsstaten har internationell behörighet att pröva tvistemålet angående den bestridda fordran, med tillämpning, i likhet med vad som angetts i punkt 46 i förevarande dom, av bestämmelserna i förordning nr 44/2001, ska EU-domstolen undersöka vilka eventuella skyldigheter som den hänskjutande domstolen har enligt denna förordning.

58 Det är utrett att syftet med förordning nr 44/2001 inte är att skapa enhetliga regler för räckvidden av de nationella domstolarnas skyldigheter i samband med fastställandet av deras internationella behörighet. Tillämpningen av relevanta nationella bestämmelser får emellertid inte innebära att den ändamålsenliga verkan med förordning nr 44/2001 går förlorad (se dom Kolassa, C-375/13, EU:C:2015:37, punkterna 59 och 60 och där angiven rättspraxis).

59 Vad avser de krav som ska iakttas vid förfarandet, erinrar EU-domstolen även om att avsikten med samtliga bestämmelser i förordning nr 44/2001 är att, inom ramen för förordningens syfte, se till att rätten till försvar iakttas i de förfaranden som leder till domstolsavgöranden (se, för ett liknande resonemang, dom G, C-292/10, EU:C:2012:142, punkt 47, samt dom A, C-112/13, EU:C:2014:2195, punkt 51 och där angiven rättspraxis).

60 Såväl syftet med en god rättskipning, vilket är grunden för förordning nr 44/2001, som respekten för domstolarnas självständighet vid rättskipningen, kräver att den domstol som har att pröva den internationella behörigheten kan pröva denna fråga mot bakgrund av alla uppgifter i målet, inbegripet, i förekommande fall, svarandens bestridanden (se, för ett likande resonemang, dom Kolassa, C-375/13, EU:C:2015:37, punkt 64).

61 Det framgår i förevarande fall av begäran om förhandsavgörande att den hänskjutande domstolen bara har tillgång till de uppgifter angående den internationella behörigheten för domstolarna i ursprungsmedlemsstaten som lämnats av sökanden i ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande. Dessa uppgifter kan enligt artikel 7.2 f i förordning nr 1896/2006 begränsas till endast en angivelse av grunden för domstolens internationella behörighet, utan att sökanden behöver ange på vilket sätt den fordran som ligger till grund för det europeiska betalningsföreläggandet har anknytning till den medlemsstat där ansökan gavs in.

62 Av de handlingar som är tillgängliga för EU-domstolen framgår inte vilka nationella bestämmelser som är tillämpliga på det nationella målet. Om den hänskjutande domstolen enligt nationell processrätt var skyldig att pröva huruvida domstolarna i ursprungsmedlemsstaten är internationellt behöriga enbart mot bakgrund av de uppgifter som angetts av sökanden i ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande, skulle ett sådant förfarande inte kunna garantera vare sig den ändamålsenliga verkan med behörighetsreglerna i förordning nr 44/2001 eller svarandens rätt till försvar.

63 De nationella bestämmelser som är tillämpliga i målet vid den hänskjutande domstolen måste kunna göra det möjligt för den hänskjutande domstolen att pröva frågan om internationell behörighet, med tillämpning av bestämmelserna i förordning nr 44/2001, mot bakgrund av samtliga i detta syfte nödvändiga uppgifter, i likhet med vad generaladvokaten har angett i punkt 63 i sitt förslag till avgörande, i förekommande fall genom att höra parterna härvidlag.

64 Om så inte var fallet, skulle den hänskjutande domstolen antingen kunna tolka de processrättsliga bestämmelserna på så sätt att denna domstol kan uppfylla nämnda krav, eller, i likhet med vad den hänskjutande domstolen själv har föreslagit, utse en domstol som är behörig att i sak pröva en sådan fordran som den som är aktuell i det nationella målet i ett vanligt tvistemål, i egenskap av territoriellt behörig domstol, och i så fall avgöra frågan om sin egen internationella behörighet mot bakgrund av de kriterier som anges i förordning nr 44/2001.

65 EU-domstolen ska slutligen besvara den hänskjutande domstolens frågor om vilka skyldigheter som åligger den hänskjutande domstolen till följd av den prövning av behörigheten för domstolarna i ursprungsmedlemsstaten som den ska genomföra i enlighet med de villkor som anges i punkterna 62 och 63.

66 Om det efter en sådan prövning skulle visa sig att det är möjligt att slå fast att domstolarna i ursprungsmedlemsstaten är behöriga i enlighet med bestämmelserna i förordning nr 44/2001, skulle en domstol såsom den hänskjutande domstolen inte – utan att den bestämmelse i nämnda förordning enligt vilken behörigheten fastställdes förlorar sin ändamålsenliga verkan – kunna avsluta målet enbart på grund av att det inte enligt nationell rätt är möjligt att finna en domstol som är territoriellt behörig att pröva den bestridda fordran i sak.

67 Denna domstol är nämligen, i likhet med vad den ungerska regeringen har anfört i sitt skriftliga yttrande, skyldig att tolka nationell rätt på ett sådant sätt att den kan identifiera eller utse den domstol som är territoriellt och materiellt behörig att i sak pröva den fordran som ligger till grund för det betalningsföreläggande som svaranden har bestritt inom föreskriven frist.

68 Om tvistemålet avseende den bestridda fordran avslutas trots att det slagits fast att domstolarna i ursprungsmedlemsstaten är behöriga enligt förordning nr 44/2001, skulle artikel 17.1 i förordning nr 1896/2006 förlora sin ändamålsenliga verkan, eftersom denna bestämmelse uppställer krav på att förfarandet automatiskt går vidare vid behöriga domstolar i ursprungsmedlemsstaten om svaranden bestrider betalningsföreläggandet.

69 Om domstolarna i ursprungsmedlemsstaten däremot inte är behöriga enligt förordning nr 44/2001, är det – tvärtemot vad den hänskjutande domstolen förefaller anse – inte nödvändigt att ex officio och analogt med artikel 20 i förordning nr 1896/2006 göra en förnyad prövning av det betalningsföreläggande som svaranden med giltig verkan har bestritt.

70 Det framgår av EU-domstolens praxis att en förnyad prövning av betalningsföreläggandet i enlighet med artikel 20 i förordning nr 1896/2006 endast kan ske om svaranden inte har bestritt betalningsföreläggandet inom den i artikel 16.2 i förordningen föreskrivna fristen (se, för ett liknande resonemang, dom Thomas Cook Belgium, C-245/14, EU:C:2015:715, punkterna 47 och 48).

71 Eftersom en sådan processuell situation som den som är aktuell i det nationella målet dessutom, i likhet med vad som framgår av punkterna 55 och 56 i förevarande dom, inte regleras av bestämmelserna i förordning nr 1896/2006 utan i nationell rätt, kan inte bestämmelserna i förordningen, inbegripet artikel 20, äga tillämpning på denna situation, ens analogt (se, för ett liknande resonemang, dom eco cosmetics och Raiffeisenbank St. Georgen, C-119/13 och C-120/13, EU:C:2014:2144, punkt 45).

72 Dessutom är, i enlighet med artikel 18.1 i förordning nr 1896/2006, ett betalningsföreläggande som bestritts av svaranden inom den föreskrivna fristen inte verkställbart. En sådan domstol som den hänskjutande domstolen kan följaktligen låta ett konstaterande att domstolarna i ursprungsmedlemsstaten saknar behörighet enligt förordning nr 44/2001 få de följder som anges för detta fall i nationell processrätt.

73 Av det anförda följer att tolkningsfrågorna ska besvaras på följande sätt: Unionsrätten ska tolkas så, att under sådana omständigheter där en domstol, såsom i det nationella målet, har att utse en territoriellt behörig domstol i ursprungmedlemsstaten för det europeiska betalningsföreläggandet och under dessa omständigheter prövar huruvida domstolarna i denna medlemsstat är internationellt behöriga att pröva tvistemålet angående den fordran som ligger till grund för ett sådant betalningsföreläggande, som bestritts av svaranden inom den föreskrivna fristen, gäller följande:

— eftersom förordning nr 1896/2006 inte innehåller några uppgifter om denna domstols befogenheter och skyldigheter, ska dessa processuella frågor, med tillämpning av artikel 26 i förordningen, regleras enligt nationell rätt i denna medlemsstat,

— enligt förordning nr 44/2001 ska frågan om den internationella behörigheten hos domstolarna i ursprungsmedlemsstaten för det europeiska betalningsföreläggandet avgöras med tillämpning av processregler som gör det möjligt att garantera den ändamålsenliga verkan med bestämmelserna i denna förordning samt rätten till försvar, oavsett om det är den hänskjutande domstolen eller en domstol som utses av den hänskjutande domstolen såsom territoriellt och materiellt behörig att pröva en sådan fordran som den som är aktuell i det nationella målet, i ett vanligt tvistemål, som ska pröva denna fråga,

— för det fall en domstol såsom den hänskjutande domstolen prövar den internationella behörigheten hos domstolarna i ursprungsmedlemsstaten för det europeiska betalningsföreläggandet och slår fast att dessa domstolar är behöriga mot bakgrund av de kriterier som anges i förordning nr 44/2001, krävs det enligt nämnda förordning och förordning nr 1896/2006 att denna domstol tolkar nationell rätt på så sätt att nationell rätt kan identifiera eller utse en domstol som är territoriellt och materiellt behörig att pröva tvistemålet, och

— för det fall en domstol såsom den hänskjutande domstolen slår fast att sådan internationell behörighet saknas, är den inte skyldig att, analogt med artikel 20 i förordning nr 1896/2006, ex officio göra en förnyad prövning av betalningsföreläggandet.

Rättegångskostnader

74 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till EU domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (andra avdelningen) följande:

Unionsrätten ska tolkas så, att under sådana omständigheter där en domstol, såsom i det nationella målet, har att utse en territoriellt behörig domstol i ursprungmedlemsstaten för det europeiska betalningsföreläggandet och under dessa omständigheter prövar huruvida domstolarna i denna medlemsstat är internationellt behöriga att pröva tvistemålet angående den fordran som ligger till grund för ett sådant betalningsföreläggande, som bestritts av svaranden inom den föreskrivna fristen, gäller följande:

— **eftersom Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1896/2006 av den 12 december 2006 om införande av ett europeiskt betalningsföreläggande inte innehåller några uppgifter om denna domstols befogenheter och skyldigheter, ska dessa processuella frågor, med tillämpning av artikel 26 i förordningen, regleras enligt nationell rätt i denna medlemsstat,**

— **enligt rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område ska frågan om den internationella behörigheten hos domstolarna i ursprungsmedlemsstaten för det europeiska betalningsföreläggandet avgöras med tillämpning av processregler som gör det möjligt att garantera den ändamålsenliga verkan med bestämmelserna i denna förordning samt rätten till försvar, oavsett om det är den hänskjutande domstolen eller en domstol som utses av den hänskjutande domstolen såsom territoriellt och materiellt behörig att pröva en sådan fordran som den som är aktuell i det nationella målet, i ett vanligt tvistemål, som ska pröva denna fråga,**

— **för det fall en domstol såsom den hänskjutande domstolen prövar den internationella behörigheten hos domstolarna i ursprungsmedlemsstaten för det europeiska betalningsföreläggandet och slår fast att dessa domstolar är behöriga mot bakgrund av de kriterier som anges i förordning nr 44/2001, krävs det enligt nämnda förordning och förordning nr 1896/2006 att denna domstol tolkar nationell rätt på så sätt att nationell rätt kan identifiera eller utse en domstol som är territoriellt och materiellt behörig att pröva tvistemålet, och**

— **för det fall en domstol såsom den hänskjutande domstolen slår fast att sådan internationell behörighet saknas, är den inte skyldig att, analogt med artikel 20 i förordning nr 1896/2006, ex officio göra en förnyad prövning av betalningsföreläggandet.**

Underskrifter